

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย อันแสดงถึงเอกลักษณ์และมรดกที่สำคัญของชาติ การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนทุกระดับชั้นควรให้ความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาไทย เพื่อมุ่งให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้และพัฒนาการทางด้านภาษาทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งเน้นการสอนภาษาไทยเพื่อให้ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบธุรกิจการงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบวนการคิดวิเคราะห์ วิเคราะห์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 1)

ธรรมชาติของภาษาเป็นเรื่องของทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และนำไปใช้ในชีวิตจริง จะแยกเนื้อหาสาระของทักษะแต่ละชั้นแต่ละปีโดยเด็ดขาดไม่ได้ จำเป็นต้องมีกระบวนการฝึกทักษะต่าง ๆ ให้ต่อเนื่องกันไป โดยแต่ละชั้นจะมีเนื้อหาในการฝึกทักษะที่เพิ่มความซับซ้อนและยากมากขึ้น หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ไว้ 5 สาระ การเรียนรู้ และ 5 มาตรฐานการเรียนรู้ ในส่วนของสาระการอ่าน มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้

ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน การอ่านกับการพูด การเขียน เป็นการใช้ทักษะทางภาษาที่แตกต่างกันแต่มีส่วนที่สัมพันธ์กัน การอ่านที่ถูกต้อง ทำให้พูดได้ถูกต้อง เขียนได้ถูกต้อง การอ่านที่ชัดเจน ทำให้สามารถพูดได้ชัดเจน การอ่านได้แตกฉานจะทำให้การพูดฉะฉานและความคิดก็ปราดเปรื่อง การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษาหาความรู้และพัฒนาชีวิต ซึ่งนอกจากจะทำให้เกิดความรู้แล้วยังก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และส่งเสริมให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้ดำเนินแนวคิดในการดำเนินชีวิต การอ่านจึงเป็นหัวใจของการศึกษาทุกระดับ และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ต่าง ๆ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 ข : 1-9)

การอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญและจำเป็นมากในการดำรงชีวิตของมนุษย์ในชีวิตประจำวันต้องอาศัยการอ่านจึงจะสามารถเข้าใจและสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพการอ่านหมายถึงการเข้าใจความหมายของคำ ประโยค ข้อความ และเรื่องที่อ่าน และเรื่องที่อ่านมีความสำคัญต่อประเทศชาติและต่อตนเอง เพราะความรู้ที่ได้จากการอ่านจะสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาชาติและพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้า ผู้ที่อ่านมากนอกจากจะได้รับความรู้อย่างกว้างขวางแล้วยังทำให้ผ่อนคลายความเครียด ซึ่งเป็นประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านนั่นเอง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2550 : 2 – 12) การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีอ่านที่ถูกต้อง จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน การรู้จักฝึกฝนอ่านอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้ผู้อ่านมีพื้นฐานในการอ่านที่ดีซึ่งจะช่วยให้เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวางด้วย ดังนั้นการที่นักเรียนจะเป็นผู้อ่านที่ดีจึงขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่ครูเป็นผู้จัดเตรียมให้ อีกทั้งยังต้องผสมผสานกับความสนใจของผู้อ่านเพื่อเป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้นักเรียนได้อ่านอย่างสม่ำเสมอ (สุนันทามัน เศรษฐวิทย์. 2543 : 2)

สภาพปัญหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในระดับประถมศึกษาในปัจจุบัน มีปัญหาหลายประการ โดยเฉพาะการอ่านคำควบกล้ำ ทั้งนี้สาเหตุสำคัญอาจมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูผู้สอน จากครอบครัวและชุมชนที่พูดภาษาอื่นโดยพูดภาษาไทยไม่ชัด การไม่เห็นความสำคัญของการใช้คำควบกล้ำ ขณะเดียวกันสื่อทางวิทยุ โทรทัศน์ การบรรยาย อภิปราย และหนังสือพิมพ์ วารสารต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาผิดย่อมส่งผลให้นักเรียนเกิดปัญหาในการอ่านคำควบกล้ำ (ชูจิต วรเชษฐ์. 2548 : 2) การอ่านคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ย่อมแสดงถึงความเป็นผู้มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ทำให้ผู้รับเกิดศรัทธาเชื่อถือในตัวผู้ส่งสาร ในทางตรงกันข้ามถ้าอ่านไม่ถูก ทำให้ความหมายผิดไป จะเกิดปัญหาในการสื่อสาร ดังที่ กฤษณา กิตติเสรีบุตร (2553 : 40) ได้กล่าวถึงปัญหาการอ่านและ

การเขียนคำควบกล้ำว่า เป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งในสังคม และจะเป็นปัญหามากขึ้นถ้าหากว่าทุกฝ่ายไม่แก้ไข ดังนั้นครูผู้สอนทุกระดับชั้น จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องการใช้ภาษา ทั้งในเรื่องการอ่านและการเขียน และควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นพิเศษ เพื่อส่งเสริมการสอน โดยการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสภาพนักเรียนและท้องถิ่น และสภาพสังคม เพื่อช่วยแก้ปัญหาการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ อย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้น

โรงเรียนบ้านห้วย ตั้งอยู่ เลขที่ 103 หมู่ที่ 4 บ้านห้วย ตำบลบ้านห้วย อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม รหัสไปรษณีย์ 44120 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 มีเนื้อที่ 6 ไร่ เปิดทำการสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิสัยทัศน์โรงเรียนคือ ภายในปีการศึกษา 2558 โรงเรียนบ้านห้วย พัฒนาคุณภาพนักเรียนให้มีความเป็นเลิศทางวิชาการ มีคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่พึงประสงค์ ตามมาตรฐานการศึกษาครู บุคลากร และผู้บริหารเป็นมืออาชีพ โรงเรียนมีประสิทธิภาพ บรรยากาศร่มรื่น น่าดู น่าอยู่ น่าเรียน (โรงเรียนบ้านห้วย. 2553 : 1) ผู้วิจัยซึ่งปฏิบัติหน้าที่ครูผู้สอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จากการวิเคราะห์สภาพปัญหาการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสังเกตพฤติกรรมการอ่าน และจากการประเมินตามสภาพจริงจากแผนการจัดการเรียนรู้ (ปานิสรา พร้อมสมุด. 2556 : 109) พบว่า นักเรียนมีปัญหาด้านการอ่าน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ลว ผู้เรียนใช้คำควบกล้ำผิด ออกเสียงผิด อ่านออกเสียงไม่คล่องและไม่เข้าใจความหมายของคำ ปราบกฏคำควบกล้ำที่เป็นปัญหามีคำควบกล้ำแท้ได้แก่ ควัน แพรพพราว มะพร้าว ประชัน กว้าน ทุกคราว ความเครียด เสือโคร่ง เพราะพริ้ง กระท่อม กวัดแกว่ง กวัก คลุ้มคลั่ง คั่นคว่า พร้อมเพรียง แฉวน เพลิดเพลิน กล้ากลิ่น ครอบครัน ขวา ขวกไขว่ เปลี่ยนแปลง ควาย ขลุ่ยขลุ่ย มีดพริ้ว กลบเกลื่อน กวางริมไพร กลมกล่อม ซึ่งเป็นสาเหตุให้นักเรียนไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก ขาดความมั่นใจเวลาให้นักเรียนสรุปหรือรายงานหน้าชั้นเรียน จะรู้สึกว่าเป็นตัวตลกให้เพื่อนหัวเราะเวลาพูดผิดหรือออกเสียงผิด ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญ จากสภาพปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะแก้ไขปัญหาโดยการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นกระบวนการที่หลากหลายเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้ประสบการณ์ เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของภาษา เสริมสร้างทักษะการอ่านช่วยให้เพิ่มพูนความรู้ และส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน ซึ่งเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของกฤษณา กิตติเสรีบุตร

(2553 : 89 - 96) ชูจิต วรเชษฐ์ (2548 : 68 - 70) ทองเพชร กลางหล้า (2549 : 43 - 48) และ
 ขนิษฐา จิตศรัทธา (2549 : 73-75) ที่ได้ทำการศึกษาพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนา
 ทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ พบว่า นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาด้าน
 การอ่านและการเขียนคำควบกล้ำเป็นอย่างดี

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 จึงดำเนินการสร้างและพัฒนากิจกรรมเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กลุ่มสาระ
 การเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้งนี้เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหาและเพื่อพัฒนาการจัด
 กิจกรรมกิจกรรมเสริมสร้างทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำให้มีประสิทธิภาพต่อไป.....

คำถามการวิจัย

กิจกรรมเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ จะแก้ปัญหาทักษะการอ่าน
 ออกเสียงคำควบกล้ำได้หรือไม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กลุ่มสาระการ
 เรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 /80
2. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ
 ด้วยกิจกรรมเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนระหว่าง
 ก่อนเรียนกับหลังเรียน ด้วยกิจกรรมเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อกิจกรรม
 เสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

สมมุติฐานการวิจัย

ทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วย
 กิจกรรมเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหวาย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียนจำนวน 12 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กิจกรรมเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

2.2.2 ความพึงพอใจ

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการวิจัย ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านหวาย อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำนวน 10 ชั่วโมง

4. กรอบเนื้อหาที่นำมาใช้ในการวิจัย

กรอบเนื้อหาเรื่อง คำควบกล้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2551 โดยจัดแบ่งเนื้อหาออกเป็น 1 หน่วย จำนวน 7 เรื่อง ดังนี้

เรื่องที่ 1 เรื่อง ความหมายคำควบกล้ำ

เรื่องที่ 2 เรื่อง คำควบแท้

เรื่องที่ 3 เรื่อง คำควบไม่แท้

เรื่องที่ 4 เรื่อง คำที่มี ร ควบกล้ำ

เรื่องที่ 5 เรื่อง คำที่มี ล ควบกล้ำ

เรื่องที่ 6 เรื่อง คำที่มี ว ควบกล้ำ

เรื่องที่ 7 เรื่อง คำควบกล้ำที่เป็นปัญหา

นิยามศัพท์เฉพาะ

กิจกรรมเสริมสร้างทักษะการอ่าน หมายถึง การดำเนินการจัดกิจกรรมเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2551 โดยจัดกิจกรรมเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นกิจกรรมเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำควบกล้ำ ประกอบด้วย ความหมายคำควบกล้ำ คำควบแท้และควบไม่แท้ และส่วนที่สองเป็นกิจกรรมเสริมสร้างทักษะการอ่านคำควบกล้ำ ร ลว โดยมีลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรม ได้แก่ ขั้นเตรียมความพร้อม ขั้นฟังแบบการอ่าน ขั้นอ่านตามแบบ ขั้นอ่านเองภายใต้คำชี้แนะ ขั้นฝึกอ่านเองให้เกิดทักษะและขั้นสรุปสะท้อนผลการอ่าน ตามลำดับ

คำควบกล้ำ หมายถึง คำควบกล้ำตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งเป็นปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ส่วนใหญ่เป็นการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ลว ผู้เรียนใช้คำควบกล้ำผิด ออกเสียงผิด อ่านออกเสียงไม่คล่องและไม่เข้าใจความหมายของคำ จำนวน 30 คำ ได้แก่ วัน แพรวพราว มะพร้าว ประชัน กว้าน ทูกราว ความเครียด เสือโคร่ง เพราะพริ้ง กระท่อม กวัดแกว่ง กวัก คลุ้มคลั่ง คั่นคว่า พร้อมเพรียง แขนง เพ็ดตเพ็ดน กลักกลืน ครอบครัน ขวา ขวักไขว่ เปลี่ยนแปลง ควาย ขลุขลัก มีดพริ้ว กลบเกลื่อน กวาง ริมไพร กลมกล่อม แปลกปลอม โรงเรียนบ้านหวาย อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2

ทักษะการอ่านออกเสียง หมายถึง ความชำนาญและความคล่องแคล่วในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำรวมถึงการอ่านเป็นประโยคของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านหวาย อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 ตามหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2551

ประสิทธิภาพ หมายถึง ค่าคะแนนของกิจกรรมเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน E_1/E_2 โดยงานวิจัยนี้กำหนดมาตรฐานไว้ที่ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละ 80 ของคะแนนรวมของนักเรียนทุกคนโดยเก็บจากแบบทดสอบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้จากการดำเนินการจัดกิจกรรมหลังเรียนทุกครั้งเทียบกับคะแนนเต็มของการดำเนินการจัดกิจกรรมหลังเรียนทั้งหมดของหน่วยการเรียนรู้

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละ 80 ของคะแนนรวมของนักเรียนทุกคนจากแบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำหลังจากเรียนเนื้อหาครบทุกเรื่องเทียบกับคะแนนเต็มของแบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

ดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index : E.I.) หมายถึง ค่าแสดง ความก้าวหน้าของการเรียนรู้หลังการจัดกิจกรรมเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่พัฒนาขึ้น เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนและ หลังเรียนกับคะแนนเต็ม

ความพึงพอใจ หมายถึง อารมณ์ ความรู้สึกเชิงบวก ของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรม เสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวัดค่าเป็นคะแนนจากการทำแบบประเมินความพึงพอใจ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนมีทักษะการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำ และได้รับการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ถูกต้อง เป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนภาษาไทยต่อไป
2. ครูได้แนวทางการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นอื่น ๆ
3. โรงเรียนมีแผนการจัดการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มีประสิทธิภาพ สำหรับเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการอ่าน